

*Федосова В.Е.,
аспірант кафедри фінансів,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ПОДАТКОВА СОЦІАЛЬНА ПІЛЬГА В СИСТЕМІ ПОДАТКОВИХ ПРЕФЕРЕНЦІЙ ПІД ЧАС ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Анотація. У статті здійснено оцінку чинного порядку застосування податкової соціальної пільги під час оподаткування доходів фізичних осіб із погляду впливу на забезпечення соціальної функції податку на доходи фізичних осіб та доцільності зміни преференційного інструментарію під час модернізації системи оподаткування доходів громадян.

Ключові слова: оподаткування доходів фізичних осіб, податкова соціальна пільга.

Постановка проблеми. Будь-які реформи в економічній системі країни повинні переслідувати досягнення якісних змін у всіх її підсистемах. Податкова підсистема, з огляду на характер та масштабність її впливу на соціально-економічні процеси, є однією з ключових у цьому процесі. У сфері оподаткування доходів фізичних осіб основна мета трансформаційних змін має зводитися, на нашу думку, до підвищення через посилення стимулюючої та соціальної функцій податків на доходи, індивідуальної платоспроможності в сегментах поточного споживання, інвестицій та заощаджень, зменшення контингенту суспільства, залежного від бюджетного ресурсу у вигляді різноманітних соціальних допомог, житлових субсидій тощо. Досягнення таких цілей вбачається доцільним розглядати в контексті загальної постановки проблеми. На нашу думку, правильно зазначають І. Лютий, Д. Осецька, «у найближчій перспективі посилюються роль і значення фіскального забезпечення реалізації соціальної функції держави. ... для соціального розвитку суспільства досить важливим є стабільність і підтримання на безпечному рівні необхідних для існування соціуму суттєвих параметрів, що відображені в системі соціальних стандартів рівня та якості життя населення» [1]. У забезпеченні досягнення належного рівня таких стандартів вагому роль відіграють податкові преференції при оподаткуванні доходів громадян, на які покладається завдання підвищення соціальної та регулюючої функцій податку. Базовою такою преференцією під час оподаткування доходів фізичних осіб є податкова соціальна пільга. Це завдання виконують не повною мірою, що загалом визначає актуальність дослідження відповідної проблематики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематику оподаткування доходів фізичних осіб досліджують такі дослідники, зокрема В. Борейко, Л. Духновська, Л. Задорожня, Т. Кізіма, А. Кулай, Н. Левченко, І. Луїніна, А. Морозов, Є. Носова, В. Помулева, О. Рябчук, А. Славкова, А. Соколовська, М. Степура, О. Сукненко, Н. Танклевська, К. Швабій, С. Юрій та інші. Спектр досліджень представлений вивченням світового досвіду оподаткування особистих доходів, доходів домогосподарств, соціальної функції податку на доходи фізичних осіб, комплексного податкового навантаження на громадян, а також у розрізі прямого та непрямого оподаткування, впливу

фіскального навантаження на доходи громадян на розвиток соціальних ресурсів країни та регіонів тощо. Водночас питанням застосування окремих податкових пільг під час оподаткування доходів громадян, особливо в контексті трансформації підходів до використання державних соціальних стандартів та державних соціальних гарантій, їх регулятивного впливу на соціальну функцію податку на доходи фізичних осіб, на нашу думку, приділено недостатньо уваги.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Під час дослідження питання застосування податкової соціальної пільги під час оподаткування доходів фізичних осіб перспективними, з погляду потреб теорії та практики оподаткування особистих доходів, виглядають такі аспекти: виявлення внутрішніх проблем у чинному порядку застосування податкової соціальної пільги; оцінка загальної дієвості податкової соціальної пільги в контексті її спроможності щодо забезпечення належного рівня соціальної функції податку на доходи фізичних осіб; обґрунтування доцільності заміни податкової соціальної пільги іншою, більш дієвою, преференцією під час переходу до моделі оподаткування доходів фізичних осіб на основі оподаткування доходів сімей (домогосподарств).

Метою статті є оцінка чинного порядку застосування податкової соціальної пільги під час оподаткування доходів фізичних осіб із погляду впливу на забезпечення соціальної функції податку на доходи фізичних осіб та доцільності зміни преференційного інструментарію під час модернізації системи оподаткування доходів громадян.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні чинне податкове законодавство України під час оподаткування доходів громадян як преференцію передбачає використання платником податку на доходи фізичних осіб податкової соціальної пільги. Загальна схема її застосування містить основні елементи [2].

Платник податку має право на зменшення суми загального місячного оподаткованого доходу, отриманого від одного роботодавця у вигляді заробітної плати, на суму податкової соціальної пільги. При цьому розмір такої податкової соціальної пільги диференціюється за категоріями платників податку. Зокрема, податкову соціальну пільгу встановлюють у розмірі, що дорівнює:

- половині розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (в розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року, – для будь-якого платника податку;
- розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (в розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року, – для платника податку, який утримує двох чи більше дітей віком до 18 років, у розрахунку на кожну таку дитину;
- півтора розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (в розрахунку на місяць), встановленому законом

на 1 січня звітного податкового року, – для платника податку, який: є одинокою матір'ю (батьком), вдовою (вдівцем) або опікуном, піклувальником, у розрахунку на кожну дитину віком до 18 років; утримує дитину-інваліда, у розрахунку на кожну таку дитину віком до 18 років; є особою, віднесеною законом до першої або другої категорій осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, враховуючи осіб, нагороджених грамотами Президії Верховної Ради УРСР, у зв'язку з їх участю в ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи; є учнем, студентом, аспірантом, ординатором, ад'юнктом; є інвалідом I або II групи, зокрема з дитинства, крім інвалідів, які є учасниками бойових дій під час Другої світової війни або особою, яка тоді працювала в тилу, та інвалідом I і II групи, з числа учасників бойових дій на території інших країн у період після Другої світової війни, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», і яким пільга встановлена в подвійному розмірі щодо прожиткового мінімуму для працездатної особи (в розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року; є особою, якій присуджено довічну стипендію як громадянину, що зазнав переслідувань за правозахисну діяльність, враховуючи журналістів; є учасником бойових дій на території інших країн у період після Другої світової війни, на якого поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», крім осіб, які є учасниками бойових дій під час Другої світової війни або особою, яка тоді працювала в тилу, та інвалідом I і II групи, з числа учасників бойових дій на території інших країн у період після Другої світової війни, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»;

- подвійному розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (в розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року, – для платника податку, який є: Героєм України, Героєм Радянського Союзу, Героєм Соціалістичної Праці або повним кавалером ордена Слави чи ордена Трудової Слави, особою, нагородженою чотирма і більше медалями «За відвагу»; учасником бойових дій під час Другої світової війни або особою, яка тоді працювала в тилу, та інвалідом I і II групи, з числа учасників бойових дій на території інших країн у період після Другої світової війни, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»; колишнім в'язнем концтаборів, гетто та інших місць примусового утримання під час Другої світової війни або особою, визнаною репресованою чи реабілітованою; особою, яка була насильно вивезена з території колишнього СРСР під час Другої світової війни на територію держав, що перебували у стані війни з колишнім СРСР або були окуповані фашистською Німеччиною та її союзниками; особою, яка перебувала на блокадній території колишнього Ленінграда (Санкт-Петербург, Російська Федерація) в період із 8 вересня 1941 р. по 27 січня 1944 р.

У разі якщо платник податку має право на застосування податкової соціальної пільги з двох і більше зазначених підстав, застосовується одна податкова соціальна пільга за підставою, що передбачає її найбільший розмір.

Одночасно слід урахувувати низку обмежень під час застосування податкової соціальної пільги, згідно з якими таку пільгу:

- застосовують до доходу, нарахованого на користь платника податку протягом звітного податкового місяця як заробітна плата (інші прирівняні до неї відповідно до законодав-

ства виплати, компенсації та винагороди), якщо його розмір не перевищує суми, що дорівнює розміру місячного прожиткового мінімуму, чинного для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженого на 1,4 та округленого до найближчих 10 гривень. Виняток передбачений лише для батьків, які утримують двох чи більше дітей віком до 18 років, є одинокою матір'ю (батьком), вдовою (вдівцем) або опікуном, піклувальником, або утримують дитину-інваліда. У такому випадку граничний розмір доходу, який дає право на отримання податкової соціальної пільги одному з таких батьків та у відповідних розмірах (а саме відповідно 100 та 150 відсотків розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (в розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року), визначають як добуток розміру місячного прожиткового мінімуму, чинного для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженого на 1,4, та відповідної кількості дітей;

- застосовують до нарахованого платнику податку місячного доходу у вигляді заробітної плати тільки за одним місцем його нарахування (виплати). Якщо платник податку порушує таку вимогу, внаслідок чого, зокрема податкова соціальна пільга застосовується також під час отримання інших доходів протягом будь-якого звітного податкового місяця або за кількома місяцями отримання доходів, такий платник податку втрачає право на отримання податкової соціальної пільги за всіма місцями отримання доходу, починаючи з місяця, у якому мало місце таке порушення, та закінчуючи місяцем, у якому право на застосування податкової соціальної пільги відновлюється. Водночас платник податку може відновити право на застосування податкової соціальної пільги, якщо він подасть заяву про відмову від такої пільги всім роботодавцям із зазначенням місяця, коли відбулося таке порушення, на підставі чого кожний роботодавець нараховує і утримує відповідну суму недоплати податку та штраф у розмірі 100 відсотків суми цієї недоплати завдяки найближчій виплаті доходу такому платнику податку, а у випадку, коли сума виплати недостатня, – коштом наступних виплат. Якщо сума недоплати та / або штрафу не були утримані податковим агентом завдяки доходу платника податку, то такі суми належать до річної податкової декларації такого платника податку. При цьому право на застосування податкової соціальної пільги відновлюється з податкового місяця, що настає за місяцем, у якому сума такої недоплати та штраф повністю погашаються;

- не може бути застосована до: доходів платника податку, інших, ніж заробітна плата; заробітної плати, яку платник податку протягом звітного податкового місяця отримує одночасно з доходами у вигляді стипендії, грошового чи майнового (речового) забезпечення учнів, студентів, аспірантів, ординаторів, ад'юнктів, військовослужбовців, що виплачуються з бюджету; доходу самозайнятої особи від провадження підприємницької діяльності, а також іншої незалежної професійної діяльності.

Аналіз наведеної загальної схеми застосування податкової соціальної пільги дозволяє зробити певні висновки.

Концептуальною вадою такої податкової преференції, як податкова соціальна пільга, є, на нашу думку, те, що порядок її застосування не забезпечує в кінцевому залишку (тобто після оподаткування) платнику податку ту суму чистого доходу, який був би не меншим за розмір реального прожиткового мінімуму. У цьому випадку вбачається логічним і обґрунтованим говорити саме про реальний прожитковий мінімум. Адже в Україні, на жаль, фактично існує три варіанти цього показника – прожитковий мінімум,

який затверджується щорічно законом України про Державний бюджет України, і використовується під час обрахунку податкових преференцій, розмірів соціальних виплат тощо; фактичний розмір прожиткового мінімуму – який, за вітчизняним законодавством, використовують лише для «спостереження за динамікою рівня життя в Україні» [3], проте не є базовим державним соціальним стандартом, на основі якого мали б визначатися державні соціальні гарантії та стандарти, зокрема у сфері доходів населення, як це, власне, передбачено Законом України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» [4]; реальний розмір прожиткового мінімуму – про який, із певними допусками, можна говорити в частині, що нині розраховується Федерацією профспілок України.

Про суттєві відмінності в розмірах зазначених показників свідчить, зокрема те, що у 2016 р., наприклад, фактичний розмір прожиткового мінімуму (тобто реальна вартість мінімального споживчого кошика товарів і послуг без податків), розрахований Міністерством соціальної політики України, склав 2810 грн на одну особу [5], що вдвічі більше за середньозважений показник прожиткового мінімуму, встановлений на цей рік Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» (1388 грн) [6]. Одночасно слід зауважити, що і фактичний розмір прожиткового мінімуму, який розраховується Міністерством соціальної політики України відповідно до вимог законодавства, не відповідає величині реального прожиткового мінімуму. Такий висновок виникає, зокрема з розрахунків, які проводяться Федерацією професійних спілок України. Наприклад, якщо розрахований Міністерством соціальної політики України відповідно до Закону України «Про прожитковий мінімум» фактичний розмір прожиткового мінімуму у цінах липня 2016 р. у розрахунку на місяць на одну особу становив 2709 грн (з урахуванням суми податку на доходи фізичних осіб – 2929 грн), для працездатних осіб – 2780 грн (з урахуванням суми податку на доходи фізичних осіб – 3156 грн), то «згідно з розрахунками профспілок, фактичний розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб у цінах липня 2016 р., скоригований на суму обов'язкових платежів відповідно до рішення Конституційного Суду України від 22.05.2008 № 10-рп, мав становити 3454 грн (на 2004 грн більше, ніж офіційно встановлено Державним бюджетом України на 2016 рік)», у зв'язку із чим «офіційна величина прожиткового мінімуму в середньому на одну особу, встановлена на липень 2016 р. статтею 7 Закону України «Про державний бюджет України на 2016 р.», занижена порівняно з фактичним розміром прожиткового мінімуму на одну особу на 1310 грн або на 93,6%, а для працездатної особи на 1706 грн або 117,7%» [7]. Можна зробити висновок, що в такий спосіб порушується базова основа самого поняття «прожитковий мінімум», яке національне законодавство кваліфікує як вартісну величину достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування, а також мінімального набору непродовольчих товарів та мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості.

Повертаючись до тези про концептуальну ваду податкової соціальної пільги, якою, як уже було зазначено, є неспроможність цієї преференції забезпечити в кінцевому залишку платнику податку суму чистого доходу, не меншому за розмір реального прожиткового мінімуму, зауважимо, що за наявного порядку застосування та загального підходу до використання поняття «прожитковий мінімум» це неможливо априорі.

По-перше, через неправильно обраний критерій-прив'язки податкової соціальної пільги, яким є показник, що за абсолютним значенням є меншим за фактичну (удвічі), а тим більше за його реальну (у 2,5 рази) величину.

По-друге, через загальне обмеження під час застосування податкової соціальної пільги, яким є дохід, розмір якого не перевищує суми, що дорівнює розміру місячного прожиткового мінімуму, чинного для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженого на 1,4. Адаже в цьому випадку (йдеться про перший варіант застосування податкової соціальної пільги – половина розміру прожиткового мінімуму, який поширюється на всіх платників податку), запропонований поправочний коефіцієнт – 1,4 навіть не компенсує різницю між затвердженим законом розміром прожиткового мінімуму та його фактичним розміром. Таким чином, оподатковується дохід фактично менший за величину реального прожиткового мінімуму. До того ж, у випадках, коли фактичний розмір нарахованого доходу платнику податку не перевищуватиме певну величину (у 2016 р., наприклад, не більше в межах 1500 грн в місяць), чистий дохід платника податку після застосування пільги виявиться меншим (1365 грн) за розмір офіційно затвердженого прожиткового мінімуму (1388 грн), що є алогічним по суті.

По-третє, через повну розбалансованість системи державних соціальних стандартів та державних соціальних гарантій насамперед внаслідок подвійного збільшення у 2017 р. розміру мінімальної заробітної плати без належного корегування розміру прожиткового мінімуму та чинного порядку застосування податкової соціальної пільги. Йдеться про те, що головний обмежувач критерій – граничний розмір доходу платника податку в межах прожиткового мінімуму в цьому порядку залишився незмінним. Тому навіть під час застосування поправочного коефіцієнта 1,4 його кінцева величина виявиться меншою за розмір мінімальної заробітної плати, що ставить під сумнів можливість застосування податкової соціальної пільги взагалі, адже де-юре платнику податку не може нараховуватися дохід менший за мінімальний розмір заробітної плати.

До інших вад чинного порядку застосування податкової соціальної пільги можна віднести:

- її вибіркового характеру застосування в частині контингенту платників податку – податкова соціальна пільга поширюється виключно на обмежені категорії осіб (переважно тих, що мають певний соціальний статус, заслуги перед країною тощо). Хоча навіть за такого підходу в цьому випадку необґрунтовано, як, на нашу думку, не враховані окремі категорії громадян, наприклад, ті, на утриманні яких є хворі, інваліди інші члени сім'ї (зокрема, батьки), а не лише діти;

- її вибіркового характеру в частині видів доходів платника податку – податкова соціальна пільга, зокрема, як уже було зазначено, не може бути застосована до: доходів платника податку, інших, ніж заробітна плата; заробітної плати, яку платник податку отримує одночасно з доходами у вигляді стипендії, грошового чи майнового (речового) забезпечення учнів, студентів, аспірантів, ординаторів, ад'юнктів, військовослужбовців, що виплачуються з бюджету; доходу самозайнятої особи від провадження підприємницької діяльності, а також іншої незалежної професійної діяльності. Адаже в цьому випадку не враховується як загальний граничний дохід, розмір якого є підставою для застосування податкової соціальної пільги, так і залишковий чистий дохід у відповідного платника податку в контексті його співвідношення з реальним розміром прожитко-

вого мінімуму, не кажучи вже про величину такого мінімуму на кожного члена сім'ї, такого платника податку;

– обмеженість граничного доходу платника податку, яким чинний порядок застосування податкової соціальної пільги гарантує врахування кількості дітей, що знаходяться на його утриманні, до тієї ж величини, що й для всіх платників податків, – у цьому випадку такий дохід, хоча й збільшується відповідно до кількості дітей, які знаходяться на утриманні в такого платника податку, проте через необґрунтований критерій-прив'язку навіть його сумарна величина може виявитися меншою за величину реального прожиткового мінімуму, розраховану на одну особу;

– виключення з користувачів податкової соціальної пільги, власне, самого платника податку у випадку, якщо на його утриманні знаходяться певні особи, адже чинний порядок застосування податкової соціальної пільги передбачає, що в разі якщо платник податку має право на застосування такої пільги з двох і більше зазначених у цьому порядку підстав, застосовується одна податкова соціальна пільга з підстави, що передбачає її найбільший розмір. Таким чином, платником податку може бути обрана найбільше податкова соціальна пільга на особу, яка знаходиться на його утриманні, проте сам платника податку податкову соціально пільгою щодо самого себе застосувати не зможе. У результаті сумарний залишковий чистий дохід із розрахунку на кожного члена такої сім'ї виявиться значно меншим;

– неврахування сукупного доходу сім'ї, який також може виявитися меншим за величину реального розміру прожиткового мінімуму (залежно від його розміру), навіть за умови, якщо в такій сім'ї є щонайменше дві працюючі особи, або ж платник податку отримує дохід більше як за одним місцем його нарахування (виплати).

Чинний порядок застосування податкової соціальної пільги в силу об'єктивних причин, які полягають, на нашу думку, в загальному хибному підході до побудови системи податкових преференцій під час оподаткування доходів громадян, у кінцевому підсумку не забезпечує належної результативності даного інструменту. Як наслідок, спостерігається загальна тенденція зменшення користувачів такої пільги, зокрема «динаміка надання ПСП із 2011 р. по III квартал 2014 має спадну тенденцію, а загальна кількість осіб, що її отримали, зменшилася на 1 690 тис. осіб до 5 483 тис. осіб», що свідчить про загалом незначний регулятивний ефект відповідної преференції. [8]

Висновки. Отже, податкова соціальна пільга, як преференційний інструмент у системі оподаткування доходів фізичних осіб, не виконує належним чином покладену на нього основну функцію – підвищення платоспроможності громадян у сегменті незаможних верств населення. Такий стан зумовлений насамперед загальним хибним підходом до встановлення основного критерію-прив'язки податкової соціальної пільги – офіційного розміру прожиткового мінімуму, який значно менший за розміром фактичної та реальної величини цього показника, а також до визначення граничного розміру доходу платника податку, який дає право на останньому на користування податковою соціальною пільгою – цього ж офіційного розміру прожиткового мінімуму, збільшеного всього на 40%. Загальний кінцевий результат від використання чинного порядку застосування податкової соціальної пільги проявляється у формуванні стійкого тренду скорочення кількості користувачів такою пільгою, зменшенні її регулятивного ефекту загалом. Використання

зазначеного преференційного інструменту, з огляду на його низьку дієвість, в наявному вигляді в новій моделі системи оподаткування доходів фізичних осіб вбачається недоцільною. Перспективним у цьому випадку вбачається перехід на застосування неоподаткованого мінімуму з прив'язкою до реального розміру прожиткового мінімуму для всіх категорій платників податку з оподаткуванням доходів останніх на основі оподаткування сукупних доходів сім'ї (домогосподарств).

Література:

1. Лютий І. Соціальні пріоритети фіскальної політики в посткризовий період // І. Лютий, Д. Осецька. – Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2014. – № 1 (154). – С. 28–33 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://bulletin-econom.univ.kiev.ua/wp-content/uploads/2016/04/154.pdf>.
2. Податковий кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 13-14, № 15-16, № 17, ст. 112 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.rada.gov.ua.
3. Закон України «Про прожитковий мінімум» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 38, ст. 348 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/rada/show/966-14>.
4. Закон України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 48, ст. 409 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/rada/show/2017-14>.
5. Фактичний розмір прожиткового мінімуму у 2015–2016 роках // Офіційний сайт Міністерства соціальної політики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>.
6. Закон України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 5, ст. 54 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/rada/show/928-19/print>.
7. Прожитковий мінімум в цінах липня 2016 року // Офіційний сайт Федерації профспілок України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.fpsu.org.ua/napryamki-diyalnosti/sotsialnij-zakhist/10742-prozhitkovij-minimum-v-tsinakh-lipnya-2016-roku>.
8. Задорожня Л. Оцінка ефективності пільг із податку на доходи фізичних осіб в Україні // Л. Задорожня. – Економіст. – № 9. – вересень, 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ua-ekonomist.com/archive/2015/9/Zadorognia.pdf>.

Федосова В.Э. Налоговая социальная льгота в системе налоговых преференций при налогообложении доходов физических лиц

Аннотация. В статье произведена оценка действующего порядка применения налоговой социальной льготы при налогообложении доходов физических лиц с точки зрения влияния на обеспечение социальной функции налога на доходы физических лиц, а также целесообразности изменения преференционного инструментария при модернизации системы налогообложения граждан.

Ключевые слова: налогообложение доходов физических лиц, налоговая социальная льгота.

Fedosova V.E. Social tax privilege in the system of tax preferences at the taxation of personal income

Summary. The assessment of existing order of application of tax social privilege at the taxation of personal income from the point of view of influence on social functions of personal income tax and desirability of changing preferential tools during the modernization of the taxation system of citizen income is made in this article.

Keywords: taxation of personal income, tax social privilege.